

Udtryk „klassist Studium“, der saa ofte bruges her, egentlig vil sige. Dette Ord „klassist“, som fra enkelte Sider her i Salen høres med saa stor Velvillie, og fra andre bliver modtaget med mindre velvillige Tjælefer, skriver sig, hvis jeg ikke tager feil, fra den ældre Romertid, da man inddeelte Folket i 6 Klasser. Dette var en reen materiel Inddeling, grundet paa den større eller mindre Besiddelse. Den øverste Klasse var den, som man kaldte „Klassen“, Klassen *αὐτὸς ἄρχων*, hvis det maa være mig tilladt at bruge denne græske Benævnelse, den havde den største Magt, Ansvarstien i Krig og Styrelsen i Fred, hvormod alle de andre Klasser vare underordnede, kun tjente som Hæbstaaber. Denne Inddeling, som altsaa havde en materiel, en Formuebegrundelse, overførte man, og det var smukt, senere paa Landens Enemærker, saaledes at alt det Ypperste, som Landen havde frembragt, regnedes til „Klassen,“ som det, der havde en vedvarende Betydning. Alt, hvad der var ædelt og godt, stillede man op i denne øverste Klasse; Frembringelserne af de Mænd, som vare høit begavede af Naturen, og som ved anstrengende Flid og Dhygtighed udviklede deres Evner, stillede man op i „Klassen“; det var dem, man kaldte „klassiste.“ Det var disse Frembringelser, som man vilde have, at den ene Slægt efter den anden skulde lære at kjende, det var disse, de meest Udmærkede Frembringelser, der skulde blive et Bindemiddel mellem de forskjellige Slægter. Hvis man nu anerkjender den Betydning, som ligger i, at disse Mennekeheds ypperste Frembringelser ere Gjenstand for Studium af Ungdommen, at de stadig opstriffe det, der har været det Bedste i Fortiden, saa maa man ogsaa anerkjende den store Betydning, det klassiste Studium har. Og det har tillige Betydning, at Ungdommen øves ved et strengt Studium, et Studium, der fordrer Alvor og Selvstændighed, og saaledes udviller visse Egenstaber, som vi navnlig her i Landet have god Brug for. Det fjerner tillige Ungdommen fra alt det, som strømmer ind paa os i denne Tid, hvor der er saamange Spørgsmaal, saamange Underfølgelser, saamange forskjellige Ting, der sætte Folk i Bevægelse; ogsaa i saa Henseende har det sin store Be-

tydning for den Unge, at han driver dette klassiste Studium. Men forholder dette sig saaledes, kan Staten efter min Overbeviisning ikke forsvare at lade det gaae ud af sin Haand; Staten bør understøtte denne „Industri“ fremfor nogen Anden. Hvis der, som sagt, alene var Tale om Metropolitanstolen, hvis jeg kunde være vis paa, at det ærede Medlems Mening med — hvad skal jeg kalde det — den Veit, han er slaaet ind paa, den Kamp, han fører mod den klassiste Dannelse, hermed vilde være afsluttet, hvis jeg kunde lægge denne Skole paa hans Alter som et Sonoffer og dermed faae den hele Sld sluffet, kunde jeg maaskee være tilbøielig til, skjøndt nødig, at gaae ind paa dens Nedlæggelse, men jeg er overbevist om, og det har den ærede Forslagsstiller selv antydet ved Fremlæggelsen, at vi daaare og længere hen ville faae Forslag om, at de andre Skoler efterhaanden alle skulle nedlægges, naar vi først gaae ind paa at nedlægge denne.

Det maa endnu være mig tilladt at gjøre et Par enkelte Bemærkninger. Det ærede Medlem yttrede om Lærerne ved Metropolitanstolen, at da deres Lønning i sin Tid blev bestemt, havde man taget Hensyn til, at de udelukkende skulde offere deres Tid i Skolens Tjeneste. Hvis jeg ikke tager meget feil, blev det dengang udtrykkelig fremhævet, at disse Lærere kun skulde undervise 4 Timer daglig, og at de for at leve skulde have Lov til at tage et vist Antal Extratimer; men hvad enten de tage dem i Metropolitanstolen eller i andre Skoler, det releverer jo Intet. Sagen er altsaa, at deres Lønning ikke er bestemt saaledes, at de udelukkende skulle offere deres Tid i Skolens Tjeneste for den Betaling, som vi give dem. Jeg skal slutte med den Bemærkning, at jeg i et Punkt kan være enig med det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning). Jeg mener som han, at der ikke bør bestaae en saadan Forbindelse mellem den klassiste Dannelse og Embedsstanden, at det absolut skal være nødvendigt at gaae den lærde Veit for at opnaae et Statsembede. Jeg mener med den ærede Rigsdagsmand, at Regjeringen bør kunne tage Embedsmændene, hvor den vil, naar den blot faaer dhygtige og